

GRADA®

*Eva a Michal
skořepovi*

Chytré pohádky z lesní mýtinky

**ZVÍŘÁTKA
VE SVĚTĚ EKONOMIE**

*ilustrovala
Eva del Risco Koupová*

Eva Skořepová, Michal Skořepa

Chytré pohádky z lesní mýtinky

Zvířátka ve světě ekonomie

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala GRADA Publishing, a.s.
U Průhonu 22, Praha 7 jako svou 4928. publikaci

Ilustrace Eva del Risco Koupová
Realizace obálky Vojtěch Kočí
Sazba Jan Šístek
Odpovědná redaktorka Michaela Průšová
Počet stran 88
První vydání, Praha 2012
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© GRADA Publishing, a.s., 2012

ISBN 978-80-247-4373-8

GRADA Publishing: tel.: 234 264 401, fax 234 264 400, www.grada.cz

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-7618-7 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-7619-4 (ve formátu EPUB)

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Obsah

Jak šel medvěd na dračku	5
(Právní rámec ekonomiky)	
O drzém veverčákovi	15
(Ochrana a evidence hmotného vlastnictví)	
Jak se dudek příliš parádil	23
(Vlastnické právo a z něj plynoucí povinnosti)	
O pěkném pění pana Pěnkavy	31
(Duševní vlastnictví)	
O chytrých mravencích	41
(Dělbá práce)	
Bratři Bobrovi to rozjíždějí ve velkém	53
(Založení firmy, výhody podnikání)	
Krysák Venda a jeho lesní panenky	65
(Nástrahy reklamy)	
Lišácká pohádka o štěstí	77
(Práce a peníze nejsou všechno)	

Ahoj děti!

Jmenuju se Amálka. Vítám vás na lesní mýtince. Mám výborný sluch i zrak a nic mi tady neunikne. Dohadování mezi námi zvířátky je mnohdy stejně napínavé jako mezi lidmi. Všechno pečlivě pozoruju, a pak o tom píšu pohádky. Ty nejzajímavější naleznete právě v této knížce. Doufám, že se vám budou líbit.

Pěkné počteníčko vám přeje

Amálka Rozumná.

Jak šel medvěd na dračku

Mýtinu u vykotlaného dubu zalilo jarní sluníčko. Vzduchem začaly poletovat první včelky. Bledule, sněženky i petrklíče načechrávaly své sukýnky. Zvířátka se stěhovala od rozvodněné řeky na mýtinku u starého dubu. Některá z nich byla z jarní povodně pořádně vyděšená. Všichni měli plno práce. Tu se vyhrabávaly nory, tam se uklízela doupata nebo stavěla nová hnízda. Domečky se připravovaly tak, aby mohly další rok dobře sloužit. Zanedlouho se rodiny rozrostou. Narodí se mláďátka, ta dají zvířecím maminkám a tatínkům teprve práce! Do té doby musí být vše potřebné připraveno.

Do všeho toho pracovního ruchu se najednou ozvala sojka – hlavní zpravodaj. Mýtinkou a okolním lesem se rozléhalo její varovné: „Píé, píé, píé, máme tu zloděje!“ A skutečně. U dubu se začaly dít podivné věci. Některým zvířátkům se ztratily zásoby potravy, jiným

náradí a náčiní na stavbu a opravu obydlí. Občas dokonce záhadně zmizelo skromné vybavení domečků. Sousedi po sobě pokukovali. Nevěřili jeden druhému. Kdo z nich je tím zlodějem?

Když si chtěl králík odhopkat na pastvu a dát si k obědu trochu čerstvé travičky, raději si pečlivě sbalil svoji peřinku do batůžku. Batůžek hodil na záda a teprve potom vyrazil. To se mu ale špatně hopsalo s tím převelikým nákladem.

Když celý unavený dorazil na palouček, natáhl se jak dlouhý, tak široký a pomalu nabíral sílu na samotné jídlo. Křup, chřup, křup, chřup, ... dal si nášup a byl čas na návrat. Cesta domů byla ale ještě horší. Plné bříska vepředu, těžký batůžek vzadu. Sotva se dovalil zpátky ke své noře.

A co teprve sojky, pěnkavy, špačkové, datlové a vůbec všichni okřídlení, kteří v okolí mýtiny bydleli. Pro ně to byla pořádná zátěž, vzlétnout s batůžkem mezi křídly. Nemohli ale nechat všechna svá nejjemnější a nejvzácnější períčka v hnízdě. Co kdyby jim jednoho dne zmizela? Čím by potom vycpali peřinky pro svá písklátka, co se mají každou chvíli vylíhnout z vajíček?

Kradlo se nejenom na zemi a v korunách stromů, ale dokonce i pod zemí. Myší rodinka Drápků měla několik sklepů

a sklípků a v nich velké zásoby semínek. Jednou si však Drápkovi vyšli na procházku a než se vrátili, ve sklepích nic.

To bylo večerního pofňukávání, když se na talířku objevil jen malý přemalinký kopeček zrní, který vymetla paní Drápková ze dna truhličky. Táta Drápek povídá: „To tedy ne! Příště si všechny zásoby musíme brát s sebou.“ I oni od té doby pobíhali po lese s batůžky na zádech.

Jezevec, pan Pruhovaný, si našel a vyčistil noru pod vykotlaným bukem. Přemýšlel, jak to udělat, aby se mu zloději nedostali domů, až půjde na lov. Jeho nora byla sice plná chodeb a zákrut a všechny své cennosti měl uložené až několik metrů od hlavního vchodu, přesto se o ně bál. Lovil obvykle v noci, a to je čas vhodný právě pro zloděje.

Přemýšlel, jak to udělat, a vzpomněl si na starého přítele, medvěda Bručouna. Hned se s ním domluvil: „Bručoune, počkej mi tu u nory a pohlídej, aby se mi dovnitř nikdo nevloupal. Potřebuju se jít nadlábnout. Už mně ukrutně kručí v žaludku. Za hlídání ti přinesu něco na zub.“ Bručoun byl statný medvěd, každý v lese se ho trochu bál. Moc toho nenamluvil, ale chtěl panu Pruhovanému vyhovět, a tak pokýval hlavou.

Koneckonců, proč by u něj nepočkal? Stačí si přece lehnout před jezevčí

noru a očkem sledovat okolí. Třeba pan Pruhovaný skutečně něco přinese. A dočkal se. Ráno dostal za hlídání od jezevce snídani. Pan Pruhovaný mu na talířek prostřel žížaly, žáby, trochu sušených malin a ostružin.

Po mýtině se rychle šířila zpráva o novém hlídači. Zvířátka se Bručouna trochu bála, ale věděla moc dobře, že jim může pomoci. Bude hlídat jejich domečky a jejich majetek, oni zatím mohou vyrazit za potravou a pro stavební materiál bez batůžků. To bude úleva. Vše jim půjde rychleji.

Jeden za druhým chodili za Bručounem a prosili o pomoc: „Bručouně, pohlídej nám prosím naše hnízdo v dutině smrku,“ štěbetaly pěnkavy. „Doneseme ti nějaké vypasené červíky k večeři.“ „Bručouně, nenech se přemlouvat a pohlídej nám naše nory pod borovicemi, doběhneme si na pastvu,“ žadonili králíci. „Nezapomeneme ani na tebe a vyhrabeme pro tebe sladké kořínky.“ A taky zajíci, vydry, veverky a lasičky, myšky a rejsci, dokonce i krtek chtěl, aby mu medvěd pohlídal jeho podzemní království.

Nejdříve se to Bručounovi líbilo. Po zimě byl vyhladovělý a věděl, že teď na jaře musí opět zesílit. Nabízené dobroty mu přišly vhod. Stačilo odvalit se k dalšímu domečku, tam si lehnout a čekat. Za hlídání vždycky dostal pamlsky. Pěkně se kulatil a byl čím dál línější.

